

บทที่ 1

แผนเตรียมการขั้นที่ 1 - เตรียมพระเอกกับพระเอก

ฉันยืนห่างจากทางเข้าห้องน้ำไปห้าก้าว รอบด้านเป็นนักเรียนที่
เดินไปเดินมาขวกไขว่ ขณะที่หูได้ยินเสียงออกเข้าเรียน

ผู้คนตรงระเบียงสลายตัวไปอย่างรวดเร็ว ผู้คนในห้องน้ำก็เช่นกัน
พริบตาเดียวก็เหลือแค่คนสองคนที่ยืนล้างมืออยู่

ฉันพนมมหายใจยาวๆ สายตามองรอบด้านพลางเงี่ยหูฟัง จนกระทั่ง
คนสุดท้ายในห้องน้ำเดินออกมา ฉันจึงรีบเดินไปที่ประตูและก้าวเข้าไปใน
ห้องน้ำชาย

ใช่ ห้องน้ำชาย

ลองคิดดูเล่นๆ ว่าฉัน ตวนมู่หย่าจื่อ นักเรียนสาว ม.ปลาย พรราวเสน่ห์
ที่ปีนี้อายุสิบเจ็ดปีเข้าห้องน้ำชายทำไม ฉันเป็นพวกโรคจิตหรือเปล่า หรือ
ฉันกำลังเล่นเกมผจญภัย หรือฉันอยากได้ยินเสียงกรี๊ดของผู้ชาย

ที่ว่ามาไม่ใช่เหตุผลที่แท้จริงเลยสักข้อ สาเหตุที่ฉันเข้าห้องน้ำชายมี
เพียงอย่างเดียวนั่นคือตอนนี้ฉันเป็นผู้ชาย

อะไรทำให้เพศของฉันเปลี่ยนไปนะเธอ ก็ผลงานการก่อเรื่องของไอ้โง่
สองคนไง

8 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 3

เรื่องราวต้องเริ่มเล่าจากเช้าวันหยุดวันหนึ่งที่เงียบสงบซะยิ่งกว่าความสงบก่อนเกิดพายุลูกใหญ่ เช้าวันที่อากาศสดชื่นเย็นสบายก็คือเช้าของเมื่อสองวันก่อน

ฉันอยู่ในห้องของตัวเอง ตรงหน้าเป็นจอคอมพิวเตอร์ ด้านขวาเป็นเยลลี่ แมวสุดที่รักที่นอนขดเป็นก้อน ด้านหลังเป็นเตียงและซุ่ยริวจิที่นั่งอยู่ "...ตั้งนั้นผมจึงส่งเอกสารไป"

คำพูดของซุ่ยริวจิลอยเข้าหูฉันแบบขาดๆ หายๆ ก่อนจะลอยออกไปทางหูอีกข้าง แสดงความหมายของคำว่า 'เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา' ได้อย่างเพอร์เฟกต์เลยทีเดียว

การเผชิญหน้า...ไม่ใช่สิ ต้องเรียกว่า 'เผชิญหลัง' กับเพื่อนแบบนี้ออกจะเสียมารยาท แต่ฉันมีเหตุผลที่เหมาะสมถึงสองข้อด้วยกัน

เหตุผลแรก ด้านหน้าของฉันมีคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่ง que เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตและต่อสายไฟอยู่

เหตุผลที่สอง ตอนนี้นั้นกำลังกบดานอยู่ในฟาร์มของพ่อ อีกสิบวินาทีจะ...

ฉันคลิกเมาส์ คอมพิวเตอร์ส่งเสียงตอบรับคำสั่งของผู้ใช้

หลังเสียงจากคอมพิวเตอร์ดังขึ้นสองวินาที เสียงร้องโหยหวนยาวก็ดังมาจากห้องหนังสือของพ่อ น่าเสียดายที่มีผนังพาร์ตเมนต์กับห้องครัวขวางอยู่ จึงได้ยินไม่ชัดว่าหลังเสียงโหยหวนนั้นพ่อพูดอะไร

แน่นอนว่าฉันไม่ได้คิดจะตั้งใจฟัง ถึงยังไงเนื้อหาในการประท้วงของพ่อก็จะส่งผ่านมาทาง Microsoft X อยู่แล้ว

ตามคาด คอมพิวเตอร์ของฉันส่งเสียงดังต๋อง และปรากฏหน้าต่างบทสนทนาของพ่อ

—★หมีเจ้าสำราญ ☆ □ (≅ ∇ ≅ p เกรซสูงที่สุด) พูดว่า :
เกรซขโมยแก้วมังกรของพ่อไป □□□

คิวของฉันกระตุกสองทีขณะจ้องคำพูดชวนคลิ้นไส้และพิมพ์ตอบ
(อย่างอารมณ์เสีย)

——ข้าคือลูกหลานร้านข้าวหมูทอดอาซื่อ =□=+ พุดว่า :
เปิดฟาร์มแต่เช้าเลยนะ แล้วต้นฉบับล่ะ

——★หมีเจ้าสำราญ ☆ □(≅ ∇ ≅ P เกรซสูงที่สุด) พุดว่า :
เกรซก็เหมือนกันนั่นแหละ!

——ข้าคือลูกหลานร้านข้าวหมูทอดอาซื่อ =□=+ พุดว่า :
วันนี้เป็นวันหยุด นักเรียนเล่นเกมหาความสุขในวันหยุดผิดตรงไหน

——★หมีเจ้าสำราญ ☆ □(≅ ∇ ≅ P เกรซสูงที่สุด) พุดว่า :
วันนี้ก็เป็นวันหยุดของพ่อเหมือนกัน

——ข้าคือลูกหลานร้านข้าวหมูทอดอาซื่อ =□=+ พุดว่า :
วันหยุดบ้าอะไรอะ! อย่างนี้กว่าฉันไม่รู้ว่าเดดไลน์ส่งต้นฉบับคือสิ้นเดือน
นี่นะ ถ้ายังไม่รีบไปเขียนต้นฉบับระวังเถอะ ฉันจะกินพุดคิงของพ่อให้
หมดเลย

——★หมีเจ้าสำราญ ☆ □(≅ ∇ ≅ P เกรซสูงที่สุด) พุดว่า :
เกรซนิสัยไม่ดี Q□Q!!!

"ฟาร์มคืออะไรเธอ"

จู่ๆ เสียงของซุ่ยริวจิกี้ดังขึ้น ทำเอาฉันสะดุ้งโหยงและหันไปมองทาง
ด้านขวาโดยอัตโนมัติ สายตาจึงปะทะกับใบหน้าด้านข้างของเขา ไม่ว่าจะมอง
กี่ครั้งเครื่องหน้าของซุ่ยริวจิกี้เหมือนคนที่เดินออกมาจากโทรทัศน์หรือ
นิตยสาร ดุสุซุม ประณีตสวยงาม ในขณะที่เดียวกันก็อ่อนโยนอบอุ่น เข้ากันดี
กับรูปร่างกำยำสมส่วนที่ซ่อนอยู่ใต้เสื้อเซตสีขาว

ที่ผ่านมามีฉันมักจะมองข้ามเสน่ห์ของซุ่ยริวจิกี้ เหตุผลหนึ่งคือเรื่องวุ่น
ที่หมอนี่ก่อขึ้นกลบเรื่องทุกอย่าง อีกเหตุผลคือฉันไม่ได้ตั้งความหวังอะไร
กับเขามากตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ทว่าตอนนี้สถานการณ์ไม่เหมือนเดิม หลังผ่าน

10 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 3

การฝึกฝนอบรมจากฉันและขจัดหายนะจากหูลุยส์เพื่อนร่วมงานของเขาได้ เขาก็พัฒนาไปจนถึงขั้นสามารถนั่งรถไฟความเร็วสูงไปปฏิบัติภารกิจรุกรานโลกตามที่ตั้งใจด้วยตัวเอง การงานมันคง รายได้เหลือเฟือเพื่อ เทียบกับระดับการพึ่งพาตัวเองของเขาเมื่อตอนแรกๆ แล้ว ฉัน...

"เกรซ ตกกลางฟาร์มคืออะไรกันแน่"

ฉันถลาล้าลึงไปทุกทีแล้ว

ฉันไม่กล้ารับประกันว่าถ้าได้เห็นหนุ่มหล่อที่ตัวเองแอบชอบในสภาพหลังจ็อกกิ้งตอนเช้าและอาบน้ำเสร็จที่มีผมขึ้นหมาดๆ ริมฝีปากแดง ฟันขาว เห็นกล้ามเนื้อและซิกซ์แพ็คส์อะไร ฉันจะสามารถบังคับตัวเองไม่ให้ทำตามความคิดเพื่อเจ้าใจได้

โดยเฉพาะหลังจากที่ซูยริวจิประกาศอย่างโง่เง่าแต่เทเหลือหลายเมื่อสองสัปดาห์ก่อนว่า 'ผู้รุกรานต้องถูกรุมโจมตี' ทำให้ความเป็นเด็กสาวในตัวฉันกลับมีชีวิตขึ้นอีกครั้ง ตอนนี้แค่อยู่ใกล้เขา หัวใจฉันก็เหมือนมีลูกกวาดวางนับพันตัววิ่งพล่านไปมา แม้สมองจะบอกว่าตัวเองไม่มีหวัง แต่ความรู้สึกกลับเอาแต่ถลาล้าลึงไป สONGตาของฉันกวาดมองคอเสื้อเขาก่อนจะไล่ไปที่เอว นี่แหละมั้งเรื่องน่าเศร้าของชาวโลก

"เกรซ อย่าไม่สนใจผมแบบนี้สิ"

นายนั้นแหละอย่าใช้น้ำเสียงออกอ้อนแบบเด็กสาวพูดกับฉัน

ฉันหันไปทางอื่น พยายามตอบโดยไม่ใช้อารมณ์ว่า "เกมออนไลน์โง่เล้า เป็นเกมในเฟซบุ๊ก เว็บไซต์หาเพื่อนที่กำลังฮิต ชื่อเต็มคือฟาร์มขโมยหัวใจ สามารถปลูกผักได้ เก็บเกี่ยวผลแล้วนำไปขาย"

"ขายแล้วไงต่อ"

"เอาไปซื้อเมล็ดมาปลูกใหม่"

"แล้วปลูกเสร็จ..."

ฉันรู้สึกวางๆ ว่ามันจะเป็นการถามตอบที่วุ่นวายไม่สิ้นสุดจึงเปลี่ยนเรื่องโดยไม่รอให้ซูยริวจิพูดจบ "จริงด้วย เมื่อก่อนนายพูดถึงเอกสารอะไรนะ มันคืออะไรเธอ"

ซูยริวจิตาเป็นประกายโดยไม่ระแคะระคายเลยว่าคำถามนี้แสดงให้เห็นว่าฉันไม่ได้ตั้งใจฟังที่เขาพูด เขาคิดว่าเก้าอี้ตัวหนึ่งมานั่งข้างคอมพิวเตอร์แล้วตอบ "เอกสารยื่นขอตราเชิดชูเกียรติระดับทองชั้นสี่ เพิ่งมีคำสั่งลงมาเมื่ออาทิตย์ที่แล้วว่าได้รับการอนุมัติ"

"อ้อ ดีใจด้วยนะ ว่าแต่มันคืออะไรละ"

"รางวัลเกียรติยศที่ดาวมาเดล่ามอบให้กับชาวโลกที่รุกรานด้วยกลศึกที่มีประสิทธิภาพสูง"

"นายเลยได้รับรางวัลนี้..."

ฉันรู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากลบางอย่างจึงหยุดเลื่อนเมาส์และจ้องซูยริวจิตาลงถาม "เดี๋ยวนายพูดอีกครั้งซิ"

"รางวัลเกียรติยศที่มอบให้กับชาวโลกที่รุกรานด้วยกลศึกที่มีประสิทธิภาพสูง"

ซูยริวจิตางมื่อทั้งสองข้างออกด้วยท่าทางขึ้นชมยินดีเหมือนแม่ ยามโอบกอดลูกที่ได้รับรางวัล "ยินดีด้วยนะ! เกรชเป็นคนแรกในระบบสุริยะที่ได้รับรางวัลนี้!"

หัวใจของฉันจมดิ่งลง ไร้คำพูด จนปัญญา ไม่อยากจะเชื่อ ความรู้สึกหลากหลายทับถมกันในใจฉันไม่สามารถมองซูยริวจิตาโดยรักษาจังหวะการเต้นของหัวใจให้เป็นปกติได้

"...เกรช?"

ซูยริวจิตาค่อยๆ สะงอกหน้ามาพลงยื่นมือโอบไปมาตรงหน้าฉันอย่างระมัดระวัง "คุณไม่ใช่ไรไซ์ใหม่ วันนี้เหม่อทั้งวันเลย"

ฉันบัดมือซูยริวจิตาออกและถามด้วยใบหน้าบึ้งตึง "ซูยริวจิตา ฉันเป็นใคร"

"ชาวโลก"

"แล้วนายเป็นใคร"

"ชาวมาเดล่า"

"แล้วจุดประสงค์ที่ดาวมาเดล่าส่งนายมาที่นี่คืออะไร"

"รุกรานโลก"

12 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 3

"ดังนั้นไอ้สิ่งที่ดาวของนายเรียกว่า 'กลศึกที่มีประสิทธิภาพสูง' หมายถึงกลศึกที่มีประสิทธิภาพในการรุกรานโลกมนุษย์สูงใช่ไหม"

"ถูกต้อง ผมแนบกลศึกที่เกรซสอนผมไปด้วย ผู้บังคับบัญชาบอกว่า จะพิจารณาเพิ่มเข้าไปในตำราเรียนของเรา"

"..."

ใจเย็นก่อนด่วนหุ่ย่าจื่อ ตอนนี้ไม่ใช่เวลาตำราเรียนของดาว มาเดล่า เพราะถ้าออกนอกประเด็นไปแล้วคงกลับมาประเด็นเดิมไม่ได้อีก!

ฉันสุดท้ายใจเข้าลึกๆ และถามคำถามที่สำคัญที่สุด "นายไม่รู้ลึกลับหรือ ว่าการมอบรางวัลเกียรติยศกลศึกที่มีประสิทธิภาพสูงในการรุกรานโลกอะไร นั้นให้ชาวโลกคนหนึ่งมันผิดปกตินะ"

ซูริวจิเอียงคอเล็กน้อยขณะครุ่นคิดอย่างจริงจัง ก่อนจะส่ายหน้าอย่าง มั่นใจ

บีม!

ฉันรีบคว้าสติเส้นสุดท้ายของตัวเองไว้ แต่กลับไม่สามารถบังคับ ลำคอและเสียงดังลั่นที่เปล่งออกมาจากปากแล้วได้ "นายลองคิดดีๆ นะ ฉัน เป็นชาวโลก ชาวโลกที่เกิดและเติบโตบนโลก! ถ้าชาวโลกอย่างฉันได้รับรางวัล และคำชมจากผู้รุกรานว่า 'ว้าว ช่างเป็นคนชายโลกที่ดีจริงๆ' แล้วชาวโลก คนอื่นจะคิดยังไง!"

"ไม่ใช่รางวัล 'ว้าว ช่างเป็นคนชายโลกที่ดีจริงๆ' แต่เป็นตราเชิดชูเกียรติ ต่างหาก"

"ชื่อไม่สำคัญหรอก! ประเด็นสำคัญคือความหมายของรางวัล การต้อง ชายโลกเพียงเพื่อค่าน้ำค่าไฟก็ผิดต่อบรรพบุรุษมากพอแล้ว ยังจะให้ฉัน รับรางวัลจากศัตรู ฉันได้ถูกวิญญูณโทรโลไบต์อำตอนกลางคืนกินงานนี้แหละ"

"แต่...แต่ว่า..."

ซูริวจิกำมือทั้งสองข้างแน่น ใบหน้าอยู่ยู่อยู่พักใหญ่ก่อนจะพูดว่า "เพราะเกรซ ผมถึงได้เป็นผู้รุกรานที่มีผลงานดีที่สุดในระบบสุริยะ ผมเลย อยากขอรางวัลให้เกรซ..."

ผู้รุกรานที่มีผลงานดีที่สุดในระบบสุริยะ...ผู้รุกรานที่มีผลงานดีที่สุดในระบบสุริยะหรือ ผู้รุกรานที่มีผลงานดีที่สุดในระบบสุริยะ! กล้ามเนื้อบนใบหน้าฉันกระตุกขณะมองซุขีริวจิ คิดว่าจะถล่มกระทรวงศึกษาธิการของดาวมาเดลาอย่างไรดี

พวกคุณให้การศึกษาลูกหลานแบบไหนกันแน่เนี่ย! กับกลศึกของเด็กสาวคนหนึ่งที่ไม่เคยทำศึกและไม่เคยได้รับการอบรมด้านการต่อสู้ แต่ดูการ์ตูนเรื่องเซเลอร์ X สามสิบเก้าตอนก็สามารถเอาชนะผู้รุกรานทั้งหมดในระบบสุริยะได้ พวกคุณละเอียดใจบ้างหรือเปล่า!

"แถมผู้ใหญ่เบื้องบนยังละเอียดใจมาก เพราะเกรซเป็นมนุษย์ต่างดาวคนแรกในประวัติศาสตร์ของดาวมาเดลาที่แม้จะเป็นฝ่ายถูกรุกราน แต่กลับสามารถเสนอกลศึกอันเยี่ยมยอดกว่าพวกเขาได้"

ขอโทษที! คนที่ควรละเอียดใจน่าจะเป็นฉันมากกว่า ดาวมาเดลาออกมาถูกรุกรานดวงดาวตั้งหลายดวง แต่มีฉันเพียงคนเดียวที่สมรู้ร่วมคิดกับผู้รุกรานวางแผนชั่วก่อกบฏ หลอกหลวงปลิ้นปล้อน ไม่เห็นกฎหมายในสายตา ทำผิดอย่างไม่เกรงกลัว ฉกชิงวางเพลิง...ฉันสำนึกผิดในทันที ท่านขงจื้อได้โปรดอย่าถือดาบมาสังหารลูกหลานอกตัญญูคนนี้เลย!

แม้ฉันจะไม่เต็มใจรับรางวัลผู้ทรยศโลกสักเท่าไร แต่พัสดุที่บรรจุตราเชิดชูเกียรตินี้ก็ได้พุ่งทะลุระบบสุริยะมุ่งตรงมายังโลกเรียบร้อยแล้ว จะคืนของคงเป็นไปไม่ได้

แถมซุขีริวจียังเข้าใจสาเหตุที่ทำให้ฉันปวดหัวผิด เขาพยายามอธิบายว่ารางวัลผู้ทรยศโลกนั้นมีนัยเชิงขนาดไหน ทุกครอบครัวล้วนอยากมีไว้ครอบครอง...ไม่ใช่สิ ฉันหมายถึงผู้รุกรานทุกคนต่างปรารถนา

เขากุมมือทั้งสองข้างของฉันไว้ ก่อนยื่นด้วยน้ำเสียงจริงจังและจริงจัง "เกรซเก่งมากจริงๆ นะ! เจ้าหน้าที่ตรวจสอบบอกว่ากลศึกที่เกรซคิด แม้แต่คนโง่ยังปฏิบัติได้อย่างง่ายดาย"

นั่นเป็นเพราะนายโง่ยังโง่เล่า! ฉันคารามในใจ กลศึกที่คิดขึ้นเพื่อคนโง่

14 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 3

แน่นอนว่าคนโง่ต้องปฏิบัติได้อย่างง่ายดายอยู่แล้ว เจ้าที่มซุขริวจิเอ๊ย!

ตลอดชีวิตสิบเจ็ดปีของฉันไม่เคยได้รับถ้วยรางวัล ไม่เคยได้รับใบประกาศนียบัตร นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้รับรางวัล เป็นรางวัลที่ทำให้คนทั้งระบบสุริยะอิจฉา แต่ถ้าเปิดเผยไปอาจถูกชาวโลกทั้งหมดรังเกียจเสียฉันทันที มันช่างขัดแย้งและเสียดแทงใจเสียนี้กระไร

แล้วฉันก็มาตระหนักเอาทีหลังว่าวันอาทิตย์อันงดงามผ่านไปอย่างรวดเร็ว วันจันทร์ที่แสนน่าเบื่อมาถึงแล้ว

ในฐานะนักเรียน ม.ปลาย ปีสองของไต้หวัน ฉันคิดว่าการฝึกทำโจทย์คณิตศาสตร์หนึ่งแผ่นในชั่วโมงโฮมรูมถือเป็นเรื่องที่โชคดี สองแผ่นถือเป็นเรื่องปกติ สามแผ่นเป็นเรื่องที่คาดไว้อยู่แล้ว

ส่วนไอ้เรื่องที่ทำแบบนี้แล้วจะช่วยให้ผลการเรียนของฉันดีขึ้นหรือเปล่านั้นยังไม่บอกไม่ได้หรอก แต่อย่างน้อยฉันก็คุ้นเคยกับสูตร 100-X มากขึ้นทุกที

ขณะที่ฉันคำนวณสูตร 100-X รอบที่สองของวันเสร็จ และยื่นแบบทดสอบไปให้นักเรียนที่อยู่ข้างหน้า อาจารย์ประจำชั้นก็พานักเรียนใหม่เข้ามาในห้อง

และวินาทีที่นักเรียนใหม่ก้าวเข้ามาในห้องนั้นเอง นักเรียนชั้นปีสองห้องเอก็ย้อนกลับไปเป็นเหมือนเมื่อหลายเดือนก่อนตอนที่เพื่อนใหม่ผู้มีหน้าตาเหมือนเจย์ X หุ่นเทียบชั้นนายแบบก้าวเข้ามาในห้อง

แต่ที่ต่างไปคือคราวนี้เพื่อนใหม่เป็นผู้หญิง ความสูงน้อยกว่าซุขริวจิประมาณสี่สิบเซ็นต์ ผมสีน้ำตาลของเธอผูกเป็นหางม้าสองข้าง ดวงตากกลมโต ริมฝีปากสีชมพู บวกกับรูปร่างอ่อนแอบอบบางแล้วจึงดูสวยหวานเหมือนลูกอมรสตรอเบอร์รี่ที่แกะกระดาษห่อออกครึ่งหนึ่ง

"นักเรียนทุกคน นี่คือเพื่อนใหม่ของเรา"

อาจารย์ประจำชั้นประกาศพลางยกพื้นที่หน้าชั้นเรียนให้นักเรียนใหม่ก้าวมายืนตรงกลางกระดานดำ

ขณะเดียวกันนักเรียนชายในห้องก็เบนสายตาจากขวาไปซ้าย

พริบตาเดียวก็หายจากอาการเศร้าซึมในวันจันทร์

สาวหวานรวรน้ำผึ้งเดินไปกลางแท่นบรรยาย เธอยกมือขวาเนียนโบก
ไปมา ใบหน้าที่ระบวยิ้มเขินอายกับชายกระโปรงที่ถูกลมพัดปลิวขึ้นเล็กน้อย
ทำเอาสิ่งมีชีวิตเพศผู้ในห้องมองตามอย่างเคลิบเคลิ้ม

ทว่าในบรรยายภาคที่เต็มไปด้วยสีชมพูนี้ ฉันกลับรู้สึกได้ถึงความ
ผิดปกติบางอย่าง ท่าทางแบบนี้ สถานการณ์แบบนี้ บรรยายภาคคึกคักตื่นเต้น
แบบนี้ นี่มัน...

"สวัสดิ์ค่ะทุกคน ฉันโฮโคอิน ชุนเจียว เป็นลูกครึ่งได้หัวน-ญี่ปุ่น"

รูปแบบของซุ่ยริวจิ!

ฉันตบโต๊ะร้องตะโกนในใจ สองตากวาดมองคนอื่น ๆ ในห้อง เห็น
บางคนอึ้งงัน บางคนตกตะลึง แกมบางคน...ที่นั้งอยู่หน้าฉันกำลังฮัมเพลง
ได้หัวนของวงดนตรีหนึ่งที่ตั้งชื่อวงตามชื่อเดือนเดือนหนึ่ง

ฉันหันไปมองซุ่ยริวจิและชี้ไปที่นักเรียนใหม่ ขยับปากถามว่า
"นายรู้จักเธอ"

ซุ่ยริวจิพยักหน้า ใบหน้าเต็มไปด้วยความภาคภูมิใจและตื่นเต้น
ราวกับพอใจที่เพื่อนมีรสนิยมในการตั้งชื่อเหมือนตัวเอง

แล้วยังไงต่อ ชื่อปลอมของพ่อซุ่ยริวจิคือวังไหล (ลับประรด) แม่ชื่อ
หว่างชื่อ (เลี้ยงตามมีตามเกิด) ได้ลูกชายชื่อกั๋วหนง (ผลผลิตของชาติ)
ส่วนพ่อของโฮโคอินชื่อหัววัง (ไฟแรง) แม่ชื่อเจาตี้ (รอคอยลูกชาย)
จั้นเหอ

ฉันอยากถามรัฐบาลของดาวมาเดลาห์ลือเกินว่าพวกคุณบรรยายถึง
ภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมชาวโลกว่ายังไงบ้าง โลกมีผืนแผ่นดินเจ็ดแห่ง
มหาสมุทรห้าแห่ง ทวีปเอเชียซึ่งเป็นผืนแผ่นดินมีประเทศหนึ่งที่ตั้งชื่อว่าญี่ปุ่น
ญี่ปุ่นประกอบด้วยเกาะฮอกไกโด เกาะคิวชู เกาะฮอนชู และเกาะชิโกกุ

และได้หัวนไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของญี่ปุ่น ฟังให้ชัดเจน! ได้หัวนไม่ได้
เป็นส่วนหนึ่งของญี่ปุ่น! เลิกใช้นามสกุลญี่ปุ่นมาผสมกับชื่อได้หัวนได้แล้ว
ไม่มีชาวโลกคนไหนตั้งชื่อนำซ้ำแบบนี้หรอก! ถ้าจะตั้งชื่อญี่ปุ่นก็เป็นญี่ปุ่น

16 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 3

ทั้งหมด เช่น ทานากะ ฮานาโกะ อะไรแบบนี้ หรือไม่กี่เป็นชื่อภาษาจีนล้วน เช่น หวงอิจวิน อู๋จื่อฮาว...บลาๆ เลิกตั้งชื่อลูกผสมญี่ปุ่นกับไต้หวันซะทีเถอะ!

คนที่ตระหนักถึงความคล้ายคลึงในการตั้งชื่อของโฮโคอินกับซุยริวจิ ไม่ได้มีแค่ฉัน

สาวสวยเพนนี หัวหน้าห้องที่ควบตำแหน่ง (อดีต) ดาวห้องถามอย่างไม่แน่ใจว่า "โฮโคอินเป็นญาติกับซุยริวจิหรือเปล่า"

โฮโคอินเลื่อนสายตาไปยังซุยริวจิ ดวงตาทอประกายแวววาวหวานเชื่อมพลงพยับหน้าอย่างปิดบังความยินดีไม่มีผิด "พวกเราเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน แม้จะไม่ได้เจอกันเกือบปีแล้ว แต่สมัยเป็นเด็กเรามักจะเล่นด้วยกัน เราสนิทกันมาก"

ถ้าความรู้สึกแปรเปลี่ยนเป็นเสียงได้ ตอนนี้ห้องเรียนคงเต็มไปด้วยเสียงกระจกแตก หัวใจของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกกระจาย ร่วงเกลื่อนเต็มพื้น มีเพียงตัวการเบอร์หนึ่งซุยริวจิกับตัวการเบอร์สองโฮโคอินที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย

ไม่เสียทีที่อาจารย์ประจำชั้นของเราเป็นผู้สอนที่ยอดเยี่ยม ตระหนักในเวลาอันรวดเร็วว่านักเรียนในห้องแข็งทื่อไม่พูดไม่จา อาจารย์จึงเดินกลับไปกลางแท่นบรรยายอีกครั้ง "เอาละ เรื่องอื่นไว้ค่อยคุยกันหลังเลิกเรียน โฮโคอินไปนั่งที่นั่นว่างหลังสุดแถวสาม"

โฮโคอินมองไปยังที่นั่งที่อาจารย์ประจำชั้นชี้ ก่อนจะมองไปที่ซุยริวจินั่ง เธอขมวดคิ้วเล็กน้อยพลงพุดด้วยน้ำเสียงกังวลใจ "อาจารย์คะ ฉันขอหนึ่งกับพี่ชายได้ไหม นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันมาเรียนที่ไต้หวัน เลยรู้สึกตื่นเต้นหน่อยๆ..."

"หนึ่งกับซุยริวจิเหรอ แต่ที่นั่งใกล้เขาเต็มหมดแล้ว"

อาจารย์ยังพูดไม่ทันจบ นักเรียนด้านซ้ายมือของซุยริวจิที่มีฉายาว่า อาเหงะ* ก็ลุกขึ้นยืน เขาหอบกระเป๋าคำราเรียน และกล่องดินสอของ

* อาเหงะ เป็นภาษาญี่ปุ่น แปลว่าขอด คนไต้หวันใช้เรียกชื่อของกินเล่นที่ทำจากเต้าหู้ทอดสอดไส้หุ่นเส้นซึ่งมีชื่อเสียงมากในเขตต้นสุ่ย

ตัวเองขึ้นมาพาลงพูด "อาจารย์ครับ! เตียวผมไปนั่งแถวสามเองครับ!"

"แต่อาจารย์ไม่ไว้ใจให้เธอไปนั่งแถวสาม..."

"ผมสาบานว่าจะตั้งใจเรียน ไม่แอบอ่านการ์ตูน ไม่รบกวนเพื่อน
ชายชวหน้าหลังครับ"

"เธอพูดเองนะ ถ้าอาจารย์จับได้แม้แต่ครั้งเดียวต้องเปลี่ยนกลับมา
นั่งที่เดิมล่ะ โฮโคอิน งั้นเธอไปนั่งตรงนั้น"

โฮโคอินเดินลงจากแท่นบรรยายและถือกระเป๋าเดินไปโค้งให้อาหะ
"ขอบใจนะ"

อาหะดีใจจนทำอะไรไม่ถูก แสร้งทำเป็นโบกมือและพูดอย่างเพทุบาย ว่า
"ไม่ต้องเกรงใจ ฉันชื่อหลินตั้นหมิง แต่ใครๆ ก็เรียกว่าอาหะ"

"ฉันโฮโคอิน ชุนเจียว ถ้าไม่รังเกียจจะเรียกว่าฟิงค์ก็ได้ ฟิงค์เป็น
ชื่อภาษาอังกฤษของฉัน"

"ฟิงค์"

"อาหะ"

โฮโคอินเรียกเบาๆ ทำเอานักเรียนชายรอบด้านหัวันไหว อยากรจะเป็น
คนสละที่นั่งให้เธอในตอนแรกจริงๆ

ตลอดทั้งวันหลังจากนั้นนักเรียนทั้งห้องตกอยู่ในบรรยากาศคึกคักผิดปกติ
สาเหตุของนักเรียนชายมาจากอะไรคงไม่ต้องบอก ส่วนนักเรียนหญิงต่าง
ช่วยกันแนะนำเรื่องนั้นเรื่องนี้กับนักเรียนใหม่เพราะหวังแลกเปลี่ยนข้อมูล
ข่าวสาร

ข้อมูลข่าวสารอะไรนะเธอ แน่นนอนว่าต้องเป็นข้อมูลของซูยริวจิ
กั๋วหนงที่นั่งอยู่ซ้ายมือของฉันนะลิ

ที่ว่าผลจากการแอบฟังของฉันพบว่าข้อมูลจากโฮโคอินมักจะผิดพลาด
ในจุดสำคัญ เช่น จริงอยู่ที่ซูยริวจิชอบท้องฟ้าที่มีดวงดาว แต่ตอนดูดาวถ้า
เรียกเขาเบาๆ อาจทำให้เขาตกใจตายได้ หรือเรื่องที่ว่าความชื่นชอบของซูยริวจิ
คืองานศิลปะ แต่ความจริงเขาไม่สนใจเรื่องการสานเชือกกระดาษสักเท่าไร

18 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 3

ข้อมูลที่ผิดพลาดย่อมนำไปสู่วิธีที่ผิดพลาด และวิธีที่ผิดพลาดย่อมไม่ทำให้ซูยริวจิเกิดความรู้สึกดีๆ และด้วยนิสัยของเขา ต่อให้ไม่ชอบก็ไม่น่าปฏิเสธคนอื่นหรือซักสีหน้า ดังนั้นสาวว ในห้องจึงถลาลึกลงไปในความผิดพลาด และห่างไกลเป้าหมายออกไปเรื่อยๆ เพราะการปิดบังด้วยความหวังดีของผู้รักราน

ผู้หญิงคนนี้ไม่ธรรมดา

ฉันแอบฟังพลางสรุปในใจ ตามคาด...ความถี่ของซูยริวจิเป็นกรณียกเว้น ไม่ใช่กรณีทั่วไป ชาวมาเดลายังมีสมองอยู่

คาบเรียนสุดท้ายสิ้นสุดลงท่ามกลางบรรยากาศสนุกสนานที่คลื่นใต้น้ำกำลังก่อตัว นักเรียนบางคนเก็บกระเป๋า บางคนนัดเพื่อน ห้องเรียนเต็มไปด้วยความคึกคักครื้นเครง

ฉันสะพายกระเป๋าขึ้นป่า กำลังคิดว่าจะเดินออกทางประตูหลังห้อง งู่มือซ้ายก็ถูกตึงไว้โดยไม่ทันตั้งตัว มือขวาจึงเขกลงไปโดยอัตโนมัติ

"เจ็บจัง!"

เสียงที่ตอบกลับมาคือเสียงหวานที่ร้องด้วยความเจ็บปวด ระดับความสูงของเสียงทำเอาฉันตะลึง พอก้มลงมองจึงพบว่าคนที่ฉันเขกหัวไม่ใช่ซูยริวจิ

มุมปากฉันตกลงพลางจ้องสาวน้อยผมหางม้าคู่ที่กำลังสายหัวไปมา "โฮโคอิน ปล่อยฉัน"

โฮโคอินทำปากยื่นก่อนจะปล่อยมือ เธอจับหน้าผากและหันไปพูดกับซูยริวจิว่า "พี่ชายคะ หน้าผากฉันปวดแล้ว"

ฉันไม่เข้าใจสาเหตุที่โฮโคอินไม่ประท้วงกับฉัน แต่กลับหันไปหาซูยริวจิ แม้การกระทำของเธอจะตรงตามมาตรฐานการอดอ้อนของหญิงสาว แต่ถ้าเป้าหมายคือซูยริวจิก็คงไม่ได้รับผลลัพธ์ที่หวังไว้หรอก

แม้พฤติกรรมของซูยริวจิจะเหมือนโฮสต์ ส่วนความคิดเหมือนสาวน้อย แต่เขามักรับสารผิดพลาดในตอนสำคัญเสมอ เพราะฉะนั้นอย่าหวังว่าเขาจะทำเรื่องที่สมควรทำในเวลาที่เหมาะสม

ดูนั่น ชุ่ยริวจิฉึกยิ้มเจิดจ้าราวแสงอาทิตย์พลางตอบอย่างรวดเร็ว "ไม่เห็นปูดเลย เกรชแรงไม่เยอะหรอก แม้ตอนแรกจะเจ็บหน่อย แต่อีกเดี๋ยวก็ไม่ใช่ไรแล้ว"

ฉันหันไปทางอื่นเพื่อถอนหายใจ ตัดสินใจปล่อยวางการแก้ไขข้อผิดพลาดของชุ่ยริวจิแล้ว ตอนนี่แค่อุ้มก็พอแล้วมั้ง

แต่น่าเสียดายที่โฮโคอินต้อรันทกว่าฉันมาก หลังจึ่งไปพักใหญ่เธอก็เริ่มการโจมตีครั้งที่สอง

"จริงๆ นะ ไม่เชื่อพี่ลองจับดูสิ"

"ได้ๆๆ ฉันจับแล้วๆ"

ชุ่ยริวจิแตะหน้าผากของโฮโคอินก่อนจะดึงมือกลับมาและพูดอย่างไม่แปลกใจเลยว่า "ไม่เห็นปูดเลย ฉันโดนเกรชตีประจำ รู้ว่าหน้าหนกมือของเกรชตี เขกจากมุมนี้จะไม่เขี้ยวซ้ำและไม่เป็นรอยแดงด้วย"

ชุ่ยริวจิพูดได้เพียงครั้งเดียวใบหน้าของโฮโคอินก็บึ้งตึง เธอจ้องฉันด้วยสายตาคุตันราวกับโมโหมากที่ฉันซ้อมพี่ชายเธอเหมือนเขาเป็นกระสอบทราย เรื่องนี้โทษฉันไม่ได้! ฉันเป็นนักเรียน ม.ปลาย ที่ระดับไอคิวและอีคิวอยู่ในเกณฑ์ปกติธรรมดา จะถูกการกระทำโง่งงยั่วโมโหจนลงมือทำร้ายคนอื่นก็เป็นเรื่องปกติ แกมฉันยังมีพ่อที่ต้องรับผิดชอบ มีเยลลี่ที่ต้องดูแล มีการบ้าน มีภาระดูแลทำความสะอาดบ้าน จะขาดสติบ้างบางครั้งย่อมไม่ใช่เรื่องแปลก

โฮโคอินไม่ได้ยินคำชี้แจงในใจของฉัน แต่ฉันว่าต่อให้ได้ยินเธอก็ยังไม่เลิกถล่มต่าใส่ฉันอยู่ดี แล้วจู่ๆ เธอก็ปราดไปเกาะหนีบชุ่ยริวจิอย่างรวดเร็ว "ตวนหมู่หย่าจื่อ ขึ้นไปตาดฟ้ากับฉันหน่อยได้ไหม ฉันอยากคุยกับเธอ"

"ได้สิ"

ฉันตอบ ขณะที่หูได้ยินเสียงนักเรียนพูดเบาๆ มาจากที่ไกลๆ ว่า 'โรคติดพี่ชาย'

20 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 3

ทันทีที่ขึ้นมาถึงดาดฟ้า โฮโคอินก็เปลี่ยนเป็นคนละคน เปลือกนอกหวานเชื่อมของลูกอมรสตรอเบอร์รี่หายไปเกลี้ยง เหลือเพียงไส้ในที่เปรี้ยวจัด เธอใช้มือข้างหนึ่งเท้าสะเอว มืออีกข้างทิ้งลงข้างลำตัวพลงตามอย่างไม่ปิดบังความเป็นศัตรู "เธอก็คือคนที่ช่วยแวนเทอร์วางแผนทำศึกใช่ไหม"

ฉันตะลึงไปครู่หนึ่ง สมองทำงานอย่างรวดเร็วก่อนจะตระหนักว่าเธอหมายถึงซูยริวจิ ฉันจึงพยักหน้าและรอให้โฮโคอินพูดต่อ

โฮโคอินแหม่ปากแน่น เธอยกมือขึ้นชี้หน้าฉันอย่างน่าเกรงขามและประกาศ "ฟังให้ดีนะ ฉันจะไม่ยกแวนเทอร์ให้ใครทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็เธอหรือชาวโลกคนไหนก็ตาม"

"โรคติดพี่ชาย..."

"เธอพูดอะไร!"

"เปล่า"

ฉันก้มมองนาฬิกาข้อมือและรีบเปลี่ยนเรื่อง "ถ้าไม่มีเรื่องอื่นแล้วฉันกลับบ้านได้หรือยัง ฟอรอกินข้าวกับฉันอยู่"

"ยังไม่จบ! เธอซ่อมแวนเทอร์เป็นประจําฉันเธอ จะบอกให้นะว่าที่เขารวมถนัดไม้ได้หมายความว่า..."

ซูยริวจิเข้ามาคั่นกลางระหว่างฉันกับโฮโคอินและพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังอย่างหาได้ยาก "พอเถอะครับพี่ชาย! ผมเป็นผู้ใหญ่แล้ว รู้ว่าต้องดูแลตัวเองยังไง"

"เธอพูดแบบนี้ทุกครั้ง และฉันก็เห็นเธอถูกรังแกทุกครั้ง"

"นั่นมันสมัยผมเป็นเด็ก พี่ชายชอบเอาเรื่องสมัยที่ผมอายุสิบกว่าขวบมาพูดอยู่เรื่อย"

"สิบเก้า! สิบเก้าซึ่งห่างจากอายุดอนนี้ของเธอแค่ปีครึ่ง!"

"ครั้งนั้นเป็นความเข้าใจผิด พี่ชายก็รู้ดีนี่ว่า..."

ฉันไม่ได้ตั้งใจพูดแทรกเวลาญาติพี่น้องทะเลาะกัน แต่คำบางคำมันสะกิดหูฉันไม่หยุด ในที่สุดเมื่อได้ยืนเป็นครั้งที่สามฉันก็อดขัดขึ้นไม่ได้ว่า "ซูยริวจิ นายเรียกเธอว่าอะไรนะ"

"เธอๆ อะไรกัน ไอ้ชาวโลกไร้มาร..."

"พี่ชาย"

ทันทีที่ซุ่ยริวจิพูดจบ ดาดฟ้าพลันตกอยู่ในความเงียบ นอกจากเสียง อึกทึกรุ่นวายของนักเรียนที่ตั้งมาจากที่ไกลๆ แล้ว แม้แต่เสียงหายใจยังแผ่วลง

ถ้าโฮโคอินเป็นพี่ชายของซุ่ยริวจิ เพราะฉะนั้นข้อสรุปที่หนึ่งคือ โฮโคอินเป็นผู้ชาย ข้อสรุปที่สองคือเขาอายุมากกว่าซุ่ยริวจิ และอายุของซุ่ยริวจิจากการประเมินด้วยสายตาของฉินน่าจะเป็นอีลิป

ดังนั้นอายุของโฮโคอินจึงไม่ต่ำกว่าอีลิปแน่นอน แถมยังเป็นเพศชาย ผู้ชายอายุอีลิปกว่ามีรูปร่างหน้าตาแบบนี้เหอ ฉินมองรูปร่างออรชร อ่อนแอและเครื่องหน้าที่ตั้งงามประณีตของโฮโคอิน งูๆ ก็อยากรู้ขึ้นมาทันทีว่าโฮโคอิน หัววังกับโฮโคอิน เจาตี้มีรูปร่างหน้าตาแบบไหน

แต่ก่อนที่จะจินตนาการถึงพ่อแม่ของโฮโคอิน ฉินกลับได้ยินเสียงตัวเองถามออกไปว่า "เขาเป็นพี่ชายของนายเหอ"

ซุ่ยริวจิยอมรับหน้าตาเฉย "ใช่ครับ พี่ชายอายุมากกว่าผมห้าปี ชื่อจริงๆ คือพาวเวอร์ วาลูอิ..."

"ฉันไม่ได้ชื่อนั้น!"

โฮโคอินกุมหัวพลางกรีดร้อง ดวงตาเต็มไปด้วยน้ำตาเอ่อคลอขณะ สะบัดหัวแรงๆ และร้องตะโกน "ฉันชื่อฟิงค์! ฟิงค์ที่แปลว่าสีชมพู! ฉันเป็นเด็กสาวชื่อฟิงค์ ปีนี้อายุสิบเจ็ดปี!"

โฮโคอิน พริงเกิ้ลส์* ร้องพริงเกิ้ลส์ๆ ไม่หยุด แม้จะอยู่บนดาดฟ้าก็ไม่แน่ว่าจะไม่มีใครได้ยิน ฉินจึงได้แต่คว้ามือทั้งสองข้างของโฮโคอินเพื่อเรียกสติอีกฝ่ายกลับมา

ปฏิกิริยาของโฮโคอินแสดงให้เห็นว่าเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด การกระทำของฉินยิ่งเป็นการกระตุ้นโทสะของโฮโคอิน เธอ... แก้ว 'เขา'

* เนื่องจากเกรงไม่เก่งภาษาอังกฤษ เวลาออกเสียงคำว่า 'ฟิงค์' จะออกเสียงแบบภาษาจีน 'ผิ่น-เคอ (ผิ่น-ฮัก)' ซึ่งเป็นคำเดียวกับที่ใช้เรียกมันฝรั่งทอดกรอบยี่ห้อพริงเกิ้ลส์

22 The Manual คู่มือครองโลก ฉบับมนุษย์ธรรมดา 3

สะบัดมือฉันออกอย่างแรงและตวาดด้วยความโมโห "เธอคงคิดว่าฉันน่าขามากใช่ไหม! ทุกครั้งที่สวมกระโปรง ทาลิปสติกสีแดงคงจะหัวเราะเยาะฉันล่ะสิ!"

ฉันพูดไม่ออก

ความจริงฉันเลิกใส่กระโปรงมานานเกินสองปีแล้ว ลิปสติกก็ถูกพ้อจับทาแบบมั่วๆ ตอนปาร์ตี้คริสต์มาสเท่านั้น

อีกอย่างก็ให้ฉันสวมกระโปรงและแต่งหน้าทุกวัน ทำไมฉันจะต้องหัวเราะเยาะมนุษย์ต่างดาวที่รู้จักกันยังไม่ถึงหนึ่งวันด้วย

"หัวเราะสิๆ! ไม่มีใครรู้ถึงความทุกข์ของฉันหรอก ทุกคนสามารถอยู่กับคนที่ตัวเองชอบได้อย่างมีความสุข แต่ฉันแค่เข้าใจลึกลับกว่า 'โอ๊ย น่าสะอิดสะเอียน' 'ตุ๊ดนี่หว่า' 'แม่คงเสียใจแย่' ทั้งที่ฉัน...ฉันเป็นผู้หญิงแท้ๆ!"

ฉันพยายามหาช่องว่างในการพูดบ้าง "ฉันไม่เคยพูดอะไรแบบนี้"

"ถึงยังไงอีกหน่อยก็ต้องพูดอยู่ดี! เพื่อนๆ ในห้องก็เหมือนกัน ตอนนั้นก็เรียกฉันอย่างสนิทสนมว่าฟังก์อย่างนั้น ฟังก์อย่างนี้ อีกหน่อยถ้ารู้ความจริงก็จะหาว่าฉันเป็นตัวประหลาด"

"ก็ไม่ว่าหรอก สมัยนี้การแต่งหญิง..."

ซูริวจิถามแทรก "แต่งหญิงคืออะไร"

"ผู้ชายที่แต่งตัวเหมือนผู้หญิงจนคนอื่นดูไม่ออก...นี่ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ รีบพลบพี่ชายนายเถอะ"

"งั้นอย่างพี่ชายก็ไม่เรียกว่าแต่งหญิงหรอก พี่ชายใช้ร่างกายของเด็กสาวเลยต่างหาก ร่างเดิมของเขาไม่เหมาะจะแต่งตัวแบบผู้หญิง"

"เอ๊ะ!"

ฉันมองไปยังโฮโคอินอย่างประหลาดใจ ทันทีที่สบตากับเขาก็รู้ทันทีว่าตัวเองได้แสดงปฏิกิริยาตอบสนองที่แย่ที่สุดออกไปแล้ว

ใบหน้าของโฮโคอินแดงก่ำ เขาล้วงเข้าไปในกระเป๋ากระโปรงนักเรียนและหยิบไม้คทาสีสีแดงๆ เขียวๆ ที่ประดับลูกแก้วสีชมพูขนาดใหญ่ดูไม่มี

ราคาออกมา ก่อนจะชี้มาที่ฉัน

"เกลียดๆๆๆ! จงเปลี่ยนเป็นผู้ชายซะเถอะ จะได้ลิ้มรสความทุกข์ของ
ฉันบ้าง!"

ฉันยกมือขึ้นปิดหน้าโดยอัตโนมัติ ลำตัวด้านบนเอนไปข้างหลังด้วยหวัง
ว่าจะสามารถหลบการจู่โจมที่กำลังจะเกิดขึ้นได้

หนึ่งวินาทีผ่านไป

สองวินาทีผ่านไป

สามวินาทีผ่านไป

สี่วินาที...

ฉันยึดตัวขึ้นและจ้องลูกแก้วสีชมพูนั้น ตัดสินใจเลิกใส่ใจสองพี่น้อง
คู่นี้แล้วรีบกลับบ้านไปกินข้าวเย็น

โฮโคอินโกรธจนย่าเท้าไปมา เขาเหวี่ยงคทาไปข้างหน้า ฉันรู้ตัวช้า
จึงหลบไม่พ้นและถูกคทากระแทกที่หน้าอกเต็มเปา

เวลานี้เองลูกแก้วสีชมพูราคาถูกก็เปล่งแสงสีขาว ฉันแสบตาจนลืม
ไม่ขึ้น ไม่ทันระวังจึงสะดุดก้อนอิฐบนพื้นที่ปูขึ้นมา ทำให้หายใจล้มลง
ไปทางบันได

"ว้ายยย!"

"เกรซ!"

ซูริวจิยื่นมือมาคว้าแขนฉันไว้ได้ในเสี้ยววินาทีวิกฤต ทำให้ฉันไม่ต้อง
กลิ้งสามตลบและรอดพ้นชะตากรรมที่ต้องใช้หลังล้มผัสพื้นชั้นห้า

ทว่าจังหวะเดียวกันนี้เองใบหน้าของโฮโคอินก็บิดเบี้ยว เขาเบิกตากว้าง
มองซูริวจิ ไหล่บางสันสะท้อนน้อยๆ มือขวาสะบัดอย่างแรงเหวี่ยงคทา
ลงกับพื้น ก่อนจะวิ่งลงบันไดไปในสภาพน้ำตาไหลพราก

ฉันมองโฮโคอินวิ่งลงบันไดไปชั้นแล้วชั้นเล่าด้วยสมองที่ขาวโพลน
จนกระทั่งเขาลับสายตาไปจึงได้สติและดึงแขนตัวเองกลับมา "ขอบใจ เกือบ
ตกลงไปตายแล้วมัยล่ะ"

"ไม่เป็นไรครับ เกรซรู้สึกผิดปกติตรงไหนหรือเปล่า"

คำถามของซูยริวจิทำให้ฉันนึกคิดถึงคำสาปของโฮโคอิน จึงรีบกำมอง
ร่างกายตัวเองจนทั่ว ฉันยังคงมีสองมือสองเท้า นิ้วทั้งสิบยังอยู่ครบ ถ้าจะให้
บอกว่าตรงไหนผิดปกติ...

"เกรซอ้วนขึ้นหรือเปล่า เมื่อก่อนผมตั้งคุณรู้สึกหนักกว่าแต่ก่อน"

...ถ้าตอนนี้ฉันผลึกซูยริวจิตกบ้นโตคงไม่มีใครเห็นหรือมั้ง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)